

[Morten Lange.]

flæsk. Tværtimod, jeg tror, det bliver meget produktivt, investeringsfremmende og velstands-fremmende ordninger, vi får ud af det.

Bernhard Baunsgaard: Jeg skal prøve at fatte mig i korthed, men jeg føler alligevel, det er nødvendigt, at jeg siger et par ord.

Den højtærede socialminister har stillet mig det meget kontante spørgsmål, om det var min mening, at rektorens pension skulle sættes ned, eller postbuddets skulle sættes op. Jeg kan vist svare lige så kontant dér, at det er man jo i fuld gang med at ordne, og jeg tror ikke, jeg røber nogen stor hemmelighed, når jeg siger, at den form for pension, som staten har opbygget for tjenestemændene, regnes — ikke af andre, men af tjenestemændene selv — som særdeles ufordelagtig, bl. a. af den grund, at det jo er helt umuligt for en tjenestemand, når han har opsparet blot nogle års, 10 eller 15 års, pensionsret i staten, at komme ud af foretagendet med skindet på næsen.

Dér er der jo ikke tale om, at man beregner markedsrente eller markedsrente plus inflationsdækning, nej, det er så ufordelagtigt, at man derigennem er stavnsbundet. Det er vel også derfor, at de unge, der ønsker at komme ind i statens tjeneste, og som har en uddannelse af langvarig karakter bag sig, i dag ikke ønsker at blive tjenestemænd — så det problem tror jeg vi klarer nemt. Overenskomsterne er jo i den henseende, som vistnok i alle andre henseender, særdeles fordelagtige i en tid med fuld beskæftigelse.

Socialministeren spurgte mig, hvordan jeg dog kunne stille mig, som jeg gjorde, til det, der var foreslået her, for det, der blev foreslået fra regeringens side, var jo at sikre de ældre en rimelig procent i forhold til det, der er tjent. I de eksempler, jeg tog frem, kom det vist meget tydeligt frem, at der er kun en vis overensstemmelse mellem det, man har tjent, og det, man får. Jeg skal gerne indrømme, at det er ydertil-

fælde, men der kan komme eksempler, der er fuldstændig — tilgiv mig udtrykket — skrupskøre, ud af den ordning, der er skitseret fra regeringens side. Jeg vil gerne gentage, at jeg vil meget gerne overveje en indtægtsbestemt tillægspension; men en indtægtsbestemt tillægspension, ordnet efter den skitse, der er forelagt, med de uligheder og de urimeligheder, der er indbygget i den på grund af kombinationen af mulige løsninger, den kan vi ikke stå bag ved. Det er da muligt, vi kan finde frem til andre ordninger, men jeg kan stadig væk ikke forstå, at det ikke skulle være et godt princip, når det offentlige er indblandet i dette, at det offentlige sikrer alle en god og rigelig alderspension, og at vi giver det samme til alle. Som sagt, jeg glæder mig til at diskutere det, så kan det jo være, at vi kan blive belært af socialministeren.

Den højtærede socialminister hævdede, at fonds var nødvendige for en ordning, der hviler i sig selv. Ja men det har intet at gøre med, at det offentlige ikke skulle kunne lave en fornuftig ordning, der ikke hviler i sig selv. Realiteten bliver, som det er påpeget af adskillige sagkyndige, at naturligvis må enhver generation betale for sine egne ældre, enten i den form, at man direkte betaler til en ordning, eller i form af forhøjede priser. Man kan lave mange krogveje, man kan samle fonds op; resultatet bliver, når vi splitter det op og gennemgår det, akkurat det samme, og så er det, jeg ikke kan forstå, at socialdemokratiet er parat til denne store fondsdannelse, der konserverer samfundet på det stadi, det har i dag, for det viser sig jo, at den del af erhvervslivet, man støtter, er de store foretagender; de nye og de små kommer ikke til, og jeg skal også gerne gentage: fondsdannelsen besværliggør livet for erhvervslivet. Det har vi ikke brug for nu, synes jeg. Må jeg derefter komme med nogle ord til hr. Egon Jensen. Det glæder mig, at hr. Egon Jensen ikke har bestridt mine ord om, at der intet socialt udlignende ligger i ordningen. Jeg skal gerne føje til for at